

Stäng fönstret - det drar!

av Micael Nilsson

In i vårt stängda och kvalmiga rum,
där luften var unken och dimman låg tung,
kom en dag Jesus och kallade oss.
Han sa oss att världen var nära förgås.

Vi tyckte vi hört hans ord sagts förut.
Han sa att Guds kärlek ej har tagit slut.
- Följ mig nu ut ur ert instängda rum,
där tanken blir trög, och där blicken blir
skum.

Hjälp mig berätta att Gud ej har glömt,
den värld som Han skapat, och älskar så ömt.
Hjälp mig att lyfta var blick som är sänkt,
och hjälp mig upprätta var själ någon kränkt.

Hjälp mig att tända det ljuset på nytt,
som slocknat i ögon som sett hur tron flytt.
Hjälp mig att ropa det in i var själ:
- För synd finns det nåd hos en Gud som vill
väl!

Ett ögonblick Herre,
vi måste fundera.
Han sa: - Mina älskade,
kom, låt oss gå!

Vi sa: - Vi ska bara
ett slag först planera.
Han sa: - Mina älskade,
kom låt oss gå!

Vi sa: - Men vi tänkte
ju att renovera.
Han sa: - Gör det senare.
Kom låt oss gå!

Men kanske så kunde
vi fler rekrytera.
Han sa: - Låt oss börja först.
Kom låt oss gå!

Men borde vi inte
då administrera?
Han sa: - Världen lider *nu*.
Kom låt oss gå!

Men utan utbildning
kan det ej fungera!
Han sa: - *Det* har ni då fått!
Kom låt oss gå!

- Åtminstone borde
vi analysera.
Han sa: - Inte en gång till.
Kom låt oss gå!

- Men borde vi inte
rationalisera,
effektivisera,
ekonomisera,
och dem respektera
som ej vill fallera,
och oss strukturera,
för att missionera,
med mera, med mera...

- Och är det nu rätt tid?
Vi firar ju snart påsk,
och folket är borta,
och regnet är regnigt,
och vinden är vidrig!
Ja, tiden är kulen,
och himlen är mulen;
och lågkonjunkturen,
församlingsstrukturen,
och buss-utflyckts-turen...
Och oenigheten
om treenigheten,
och hur vi ska tolka
den yttersta tiden,
har länge stört friden.
Vi borde nog dröja
tills alla är med oss,
av hänsyn till dem som
nu hellre vill vänta,
tills tiden är mogen,
och vi blivit mogna,
och så är beredda
att rädda de rädda
och motta de fallna
hit till oss alla!

Men när vi oss vände
för att så förklara
för Herren vår ståndpunkt,
så hade han gått!

In i vårt stängda och kvalmiga rum,
där luften var unken, och dimman låg tung,
drog så en frisk fläkt, från fornstora dar.
Vi ropade dock: - Stäng nu fönstret det drar!